

være besøjet Grund til at begrænde det Maximum, udover hvilket en ugift Mand, som ikke er Familieforsørger, skal kunne faae et Dyrtds-tillæg, saaledes at der gives et ringere Beløb til en Saadan end til den gifte Mand eller til den, som, uden at være gift, dog sørger for en Familie. Det er vistnok saa, at en Distinction vanskeligt vil lade sig gjennemføre, og at den vilde være aldeles upassende, hvis der var Spørgsmaal om at forbedre Gagen, eller udarbejde et Gagerement. Sagen stiller sig imidlertid anderledes, naar der kun er Spørgsmaal om fra Statens Side at give Noget, som, hvor foragtet Navnet end kan være, dog ifandhed maa betegnes som „et Gratiale.“ Her er Spørgsmaal om at give Noget, som Staten ikke er forpligtet til at give, men som den finder det billigt at give, og i et saadant Tilfælde maa Staten absolut være berettiget til at forbeholde sig en Overveielse af, om der ikke er visse Tilfælde, hvor der kan være Anledning til at undlade at give et Tillæg, som ellers efter almindelige Regler vilde komme den Paagældende tilgode. Man kan indvende herimod, at der kan være de Tilfælde, hvor det er vanskeligt at afgjøre, om en ugift Person er Familieforsørger eller ikke. Ja, ganske vist! men det er uundgaeligt ved en Sag som denne, at Reglet maa lægges i Administrationens Haand, og dette Hensyn har ogsaa medført den sidste Paragraph i Loven, nemlig § 7, der gaaer ud paa, at: „Fortolkningen af denne Lov skal ikke kunne gjøres til Gjenstand for Rettergang.“

Hyvad selve Scalaen angaaer, saa bestemmer § 1, at der gives et overordentligt Lønningstillæg af 25 pCt. for hvert af de tre første Hundrede Rbd., hvilket er ganske i Overeensstemmelse med, hvad der fandt Sted i 1847, men, naar det dernæst bestemmes, at der af de følgende Hundreder, indenfor Grændsen af det fastsatte Maximum, skal gives 20 pCt., saa er dette kun tildeels stemmende med, hvad

der fandt Sted i 1847. I 1847 var der nemlig det besynderlige Spring, som ogsaa viste sig at være uhenftgsmæssigt, at, saasnart Lønningen kun var ubetydeligt over 300 Rbd., saa fik Vedkommende kun 20 pCt. og ikke 25 pCt. af de første tre Hundrede Rbd. og dernæst 20 pCt. af de følgende, saaledes som nu er foreslaaet. Dette medførte det Resultat, at, naar en Mand, som i Mæret 1847 kom i Betragtning til Lønningstillæg, havde 310 Rbd., saa fik han kun 62 Rbd. i Tillæg, medens den, som havde 300 Rbd. fik 75 Rbd. Det er derfor fundet rigtigst at indrette Gradationen saaledes, som i det forelagte Lovforslag er skeet. Lovforslagets § 2 indeholder Reglen for Udfindelsen af Vedkommendes Indtægter, og man har i saa Henseende antaget, at det var det Naturligste, hvad de faste Indtægter angaaer, at see hen til den nugældende Finantslov, og, hvad de uvisse Indtægter angaaer, holde sig til, hvad Vedkommende har havt i det sidstforløbne Finantsaar eller undtagelsesviis, hvor Indtægternes Beskaffenhed talte derfor, det sidste Calendaraar. § 3 indeholder den Bestemmelse, at, naar Nogen forener flere Bestillinger, maa Indtægten af samtlige Bestillinger komme i Betragtning, hvad enten det er til hans Gavn eller hans Skade. Foruden at der i § 1 er den Indskrænkning, at Indtægten for de Ugifte, som ikke ere Familieforsørger, kun kunne suppleres ved det overordentlige Lønningstillæg til 500 Rbd., medens Indtægten for de Gifte eller Ugifte, som ere Familieforsørger, suppleres til 800 Rbd., saa er der endvidere i § 4 indeholdt endeel Indskrænkninger, idet der nævnes, hvem der skal ansees for udelukkede fra at komme i Betragtning ved denne Leilighed. Disse indskrænkende Bestemmelser ere i det Væsentlige stemmende med hvad der fastsattes i 1847, skjøndt det er noget stærkere betegnet, end Tilfældet var i den Kgl. Resolution, som dengang udkom.